

Lieve mensen,

We hebben net geluisterd naar het Evangelie volgens Johannes. En toen ik het laatst opnieuw las om deze preek voor te bereiden, bleef ik hangen bij één klein detail. In het graf van Jezus lagen hoofddoeken. En ik dacht: hoe kan dat nou? Jezus droeg toch helemaal geen hoofddoek? Op geen enkel kruisbeeld zie je dat. Niet op de kruisjes die mensen dragen, niet op het grote kruis achter mij. Een doornenkroon, ja. Maar geen hoofddoek.

Waarom noemt Johannes dit dan?

In de Bijbel staat zelden iets zomaar. Vaak verwijst een detail naar een ander verhaal, een andere laag, een andere betekenis. En inderdaad: die hoofddoek komt eerder voor in het Evangelie volgens Johannes. In het verhaal van Lazarus — een verhaal dat óók gaat over opstanding.

Lazarus sterft. Jezus roept hem uit het graf. En wanneer Lazarus naar buiten komt, zijn zijn handen en voeten in linnen gewikkeld en ligt er een doek over zijn gezicht. Hij heeft hulp nodig om die doeken los te maken. Pas dan kan hij terugkeren naar zijn oude leven. Een leven dat uiteindelijk weer eindigt in de dood.

Maar bij Jezus is het anders. Radicaal anders.

Jezus heeft niemand nodig om de doeken te verwijderen. Hij legt ze zelf weg. Netjes opgerold. Op een andere plek. Waar Lazarus terugkeert naar zijn oude bestaan, stapt Jezus een totaal nieuw leven binnen. Een leven waar de dood geen macht meer heeft. Een leven dat niet terugvalt in het oude, maar dat een nieuwe werkelijkheid opent.

Door de doeken achter te laten, laat Jezus zien: er breekt iets nieuws aan.

En dat verlangen naar iets nieuws — dat kennen wij ook. Dat zit diep in ons. Ik zie het bij vrienden en bij mezelf wanneer we vasten. Veertig dagen proberen we anders te leven: soberder, bewuster, met meer gebed. Soms lukt dat. Soms helemaal niet. En toch hopen we dat er met Pasen iets blijft hangen. Dat we niet terugvallen in het oude. Dat we niet, zoals Lazarus, weer in ons oude ritme stappen. Maar dat we — net als Jezus — een stap zetten richting nieuw leven.

Dat verlangen hoor ik ook wanneer mensen praten over de zorg voor de schepping. Over de overgang van fossiele naar hernieuwbare energie. Over duurzamer leven. Zoveel mensen willen het anders doen. Zoveel mensen verlangen naar een wereld die leefbaarder is. Maar net als bij het vasten kan de moed ons soms in de schoenen zakken. “Wat maakt het uit wat wij doen? Als klein landje lossen we de klimaatcrisis toch niet op?” En dan keren we terug naar onze oude gewoonten. Naar wat we altijd al deden.

Maar wanneer we zo denken, lijken we op de mensen bij het graf van Jezus. We zien de leegte, maar niet wat er al in beweging is.

Laatst zei een parochiaan tegen mij: “Vroeger kochten mensen alleen tweedehands kleding als ze weinig geld hadden. Nu is vintage populair.” En hij heeft gelijk. Er gebeurt veel. Nieuwe wetgeving die reparatie verplicht maakt. Bedrijven die duurzamer produceren. Jongeren die bewust kiezen voor hergebruik. Mensen die hun tuinen vergroenen. Overal zie je kleine tekenen van nieuw leven.

Zelfs als mensen niet precies weten hoe, is er een groeiend verlangen om anders te leven. Dat verlangen zelf is een teken van Gods Geest die werkt.

Wie gelooft, ziet meer. Wie gelooft, ziet dat wij wél verschil kunnen maken. Dat we aan het begin staan van iets groots. Dat iedereen een stukje kan bijdragen. Door spullen te hergebruiken. Door groener te leven. Door vaker op busreis te gaan in plaats van op cruisevakantie. Door met elkaar in gesprek te gaan: in de kerk, met onze kinderen, met burens, met lokale bestuurders. Kleine stappen. Met vallen en opstaan. Met geduld en ongeduld. Met God en met elkaar.

Omdat wij ons willen vasthouden aan geloof, hoop en liefde.

Lieve mensen,

Voor welke weg kiezen wij? Keren we — zoals Lazarus — terug naar ons oude leven? Of kiezen we voor Jezus, die de doeken achter zich laat en een nieuw begin maakt? Welke doeken laten wij achter? Welke gewoonten, welke angsten, welke patronen? En hoe stappen wij, vandaag, in dat nieuwe leven dat God ons aanreikt?